

Oproep Werkcoalitie:

Bied mensen met een beperking bestaanszekerheid, houd hen niet gevangen in de P-wet!

Geachte Kamerleden van de commissie SZW,
13 oktober gaat u met elkaar in gesprek over de Participatiewet. Voor de zomer hebben mensen als Noortje en Esmée hun verhaal gedeeld. Hún verhaal is exact waarover het gesprek op 13 oktober hoort te gaan. De verbeteringen in de Participatiewet die zijn aangekondigd, bieden hen namelijk nog altijd geen enkel perspectief.

Ervaringen van Noortje en Esmée

Noortje: "Ik ben 25 jaar. Ik ben geboren met iets meer dan 26 weken en heb zuurstofgebrek gehad. Hierdoor sturen mijn hersenen mijn spieren verkeerd aan: ik ben spastisch in al mijn ledematen. Typen en praten kost mij veel energie omdat ik al mijn spieren gebruik, ook die ik niet hoeft te gebruiken. Ik kan maximaal 20 uur werken. Ik heb 12 uur bij een lobbykantoor gewerkt. Het inkomen was te weinig om zelfstandig van rond te komen. Zoals mijn situatie nu is, kan ik nooit zelfstandig gaan wonen en leven. Ik zou graag zien dat mensen als ik een aanvulling krijgen tot het functieloon en dat de vermogens- en partnertoets voor ons verdwijnt. Anders kan ik, kunnen wij, geen eigen leven opbouwen."

Esmée: "Ik ben 23 jaar en ik heb vanaf mijn tiende chronische pijn. Zes jaar later kreeg ik de diagnose: drie verschillende chronische aandoeningen die inhouden 'leer leven met pijn'. Mijn droom om ooit in het theater te staan viel in duigen. Ik heb een arbeidsvermogen van 15 uur en dus krijg ik geen Wajong, maar wel een bijstandsuitkering. Ik moest het huis uit door de kostendelersnorm want anders zou ik een financiële last voor mijn moeder zijn. Werken loont niet. Inkomsten worden gekort op mijn uitkering of toeslagen, terwijl mijn vrijwilligersvergoeding van 1800 euro per jaar wel wordt vrijgelaten. Waarom wordt niet een hoger bedrag voor werk vrijgelaten? Dan kom ik tenminste vooruit. De Participatiewet werkt niet voor mensen met een beperking. Ik ben klaar met overleven. Wij willen allemaal beginnen met leven."

Nu: geen perspectief op een volwaardig inkomen

Mensen als Noortje en Esmée kunnen niet voltijds werken. Zij hebben geen enkel perspectief op een volwaardig inkomen. Zo blijven zij noodgedwongen altijd financieel afhankelijk van anderen (ouders of partner). Of zij kunnen nauwelijks rondkomen, ondanks dat zij op hún volle vermogen werken.

Nu: werken loont niet

Iedereen mag meer gaan bijverdienen. 15% van de maandelijkse inkomsten mag je houden zonder dat je op je uitkering wordt gekort. Deze vrijlating is maximaal 143 euro per maand. Dat lijkt mooi, maar is nadelig voor mensen die niet volledig kunnen werken (en vaak een startersloon krijgen). Voor hen is het maximale bijverdienbedrag praktisch onbereikbaar.

**STUDEREN
& WERKEN
OP MAAT**

ieder(in)

Oplossing: verhoog de vrijlating op inkomsten voor mensen met een beperking

14.000 jongeren die vroeger jaarlijks in de Wajong kwamen, komen nu in de Participatiewet terecht. Daar ervaren zij nu veel hardheden. Binnen de Participatiewet zijn er wel korte termijn oplossingen zoals een verhoogde vrijlating van inkomsten. In de Wajong mag iemand bijvoorbeeld 30% van de inkomsten zelf houden.

Wij vinden dat we ervoor moeten waken dat toeslagen weg kunnen vallen. Dat tast de bestaanszekerheid van deze groep juist weer aan. Jongeren - maar ook anderen met een beperking - moeten een toekomstperspectief krijgen. Zorg daarom dat een verhoogde vrijlating bijvoorbeeld samengaat met een passend bufferbudget: zo maakt iemand bij iets meer inkomen niet meteen een armoedeval en kan werken lonen. Het plan voor een bufferbudget wordt al uitgewerkt in Spoor 1 van het Participatiewet in balans.

Help mensen met een beperking vooruit en:

- ➔ **Vraag de minister om de vrijlating gelijk te trekken met de Wajong: een vrijlating van 30% zonder maximumbedrag.**
- ➔ **Vraag de minister om de uitwerking van deze vrijlating te betrekken bij spoor 1 van Participatiewet in balans.**

Let op: de Participatiewet is niet passend voor mensen met een beperking

De werkcoalitie vindt dat er fundamenteel andere regelgeving nodig is om *alle* mensen met een beperking perspectief en bestaanszekerheid te bieden. Veel mensen in de Participatiewet kunnen namelijk door hun aandoening helemaal niet werken, of maar een paar uur per week. Een partnertoets en de kostendelersnorm zijn daarom zo onrechtvaardig. Veel mensen komen ook nog financieel in de knel door verrekningen met ingewikkelde toeslagen.

De werkcoalitie wijst nogmaals op een rare kronkel in de wet.

Mensen die voltijds kunnen werken, maar *per uur* niet volledig presteren, krijgen *wél* een compensatie (via loonkostensubsidie).

Mensen die *per week* op vol vermogen niet voltijds kunnen werken, maar in die uren wel volledig presteren, zo'n compensatie niet.

Dit alles vraagt om een fundamentele herziening van de huidige regelgeving!

- ➔ **Vraag de minister of de problematiek van mensen met een levenslange aandoening wordt meegenomen in de wijzigingen van de Participatiewet.**
- ➔ **Neem deze groep mee als categorie in de analyse van het sociaal minimum.**

**STUDEREN
& WERKEN
OP MAAT**

vcp
vakcentrale voor
professionals

